

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 101/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť E. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 3530/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. R. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2008 doručená sťažnosť E. R., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 3530/95.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako právna nástupkyňa po jej zosnulom manželovi sa v konaní vedenom na krajskom súde na základe žaloby

z 21. februára 1994 domáhala od žalovanej náhrady škody z dôvodu nekalosúťažného konania. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 13 Cb 3530/95-99 z 30. októbra 2003, ktorým sčasti (o zaplatenie 500 000 Sk s prísl.) žalobu sťažovateľky zamietol a vo zvyšnej časti z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby konanie zastavil. Podľa tvrdení sťažovateľky krajský súd konal v jej veci so zbytočnými priet'ahmi, čím sa odd'alovalo skončenie sporu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Vzhľadom k tomu, že nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach JUDr. V. H. boli porušené moje základné práva, iniciujem podanie tejto sťažnosti na Ústavný súd SR za účelom zjednania nápravy. Je dôležité zdôrazniť, že konanie vo veci trvalo 10 rokov. Tomuto rozsudku predchádzali len tri pojednávania. Súd konal neúmerne dlho. Právna neistota ohľadne toho, či sa žalovaná v tomto konaní dopustila konania v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, trvala neúmerne dlho. Takisto je dôležité poznamenať, že ako účastníčka konania som neprispela svojím správaním k vzniknutým priet'ahom, naopak rozhodujúcim faktorom sa stal postup Krajského súdu v Košiciach v danej veci. Z dôvodu dlhotrvajúcej právnej neistoty, keďže súd rozhodol až po 10 rokoch, bola som nútená ukončiť podnikateľskú činnosť, keďže som sa dostala do zlej finančnej situácii.“

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Moje základné právo, právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 13 Cb 3530/95, porušené bolo.

2. Priznáva mi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000,-Sk.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 3530/95 bolo porušené jej základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom ústavný súd zistil, že porušenie tohto sťažovateľkou označeného základného práva ústavy v súvislosti s postupom krajského súdu v označenom konaní bolo už ústavným súdom preskúmané v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 131/04.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil s obsahom spisu vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 131/04 a zistil, že uznesením č. k. I. ÚS 131/04-8 z 9. júla 2004 ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako oneskorene podanú, pričom predmetné uznesenie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 9. augusta 2004.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím

„o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda rovnaké konanie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný. Lehotu dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti, ktorú na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ustanovuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemožno odpustiť ani predĺžiť.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je neprípustná a na predbežnom prerokovaní ju podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky týkajúce sa jej nespokojnosti s rozhodnutím a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho, ústavný súd poznamenáva, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 48 ods. 2 ústavy) a v súvislosti s tým konaním (postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 3530/95), vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka domáhala v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení práv v iných konaniach (postup odvolacieho súdu), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jej argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadostučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (§ 127 ods. 2 prvá vety ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008